

NIET VOLGENS HET
SCRIPT

NIET VOLGENS HET SCRIPT

JENNIFER
MURGIA

the sky is the limit

DUTCH VENTURE PUBLISHING

Niet volgens het script
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright Nederlandse editie © 2019 Dutch Venture Publishing

Auteur: Jennifer Murgia

Oorspronkelijke titel: *Between These Lines*

Vertaling: Marije Kok

Omslagontwerp: Dutch Venture Publishing

Tekstredactie: Tamara Haagmans & Michelle van Rij

Eerste druk februari 2019

ISBN 978-94-92585-30-1

NUR 285

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, foto-kopie,
microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door
fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Chris ~ die altijd heeft geweten wie ik echt ben.

PROLOOG

Hoe heb ik de boel in hemelsnaam zo uit de hand kunnen laten lopen?

Ik blies het haar uit mijn ogen en opende mijn kluisje, in de wetenschap dat ik er nu toch niets meer aan zou kunnen veranderen. Vanuit mijn ooghoek zag ik een wit stukje papier hangen in een gleuf van mijn kluisdeurtje. Waarschijnlijk een dreigbrief van Shane, dat ik uit de buurt moest blijven van Evie. Of nog erger: een briefje van Evie waarin ze me uitlegde wat al die tijd al voor de hand had gelegen – dat samen lunchen een vergissing was geweest, het project niet doorging en dat het makkelijker was om een briefje in mijn kluisje te schuiven dan om het me recht in mijn gezicht te zeggen.

Ik pakte het papiertje en vouwde het open.

Vrijdagavond. 22:00 uur. Bij Shellinger.

Dit was een grap, toch?

Ik was nog nooit uitgenodigd voor een van Jake Shellingers weekendfeestjes. En met mij nog een stuk of honderd anderen. Hoe dan ook: ik was echt niet van plan om ook maar

een voet in dat huis te zetten en met hen op te trekken, grapjes met hen te maken, te doen alsof ik bij hen hoorde.

Ik vouwde het velletje papier weer open en staarde ernaar, maar bekeek het nu met een net iets andere blik dan daarvoor. Misschien zou ik het wel overleven om één avond met hen in dezelfde ruimte te zijn.

Misschien was het het wel waard, zolang Evie er ook was.

EEN

CHASE

Op mijn gemakje liep ik naar mijn zesde lesuur toe, waar meneer Floyd net de maatschappijleeropdracht voor deze week op het smartboard aan het schrijven was. Zoals gewoonlijk slopen Evie Cunningham en Tara Reynolds tien seconden na de bel naar binnen, maar meneer Floyd leek het niet op te merken. In plaats daarvan legde hij zijn markeerstift weg en draaide zich naar ons om. ‘Wie heeft er zin in een klein experiment?’

De hele klas kwam vol verwachting tot leven. Het woord ‘experiment’ werd maar zelden gebruikt in dit lokaal.

‘Professor Coleman en ik willen een project over sociale psychologie combineren met het huidige lesplan Engelse literatuur.’

Er klonk gekreun en op een paar gezichten verscheen een verwarde blik, maar onze goedmoedige leraar grinnikte alleen maar even en begon toen aan zijn uitleg. ‘Vanaf nu tot aan het einde van deze periode zullen deze twee vakken worden gecombineerd en samen driekwart van jullie cijfer voor dit semester vormen.’

Meer gekreun.

‘Dus laten we maar snel beginnen, voor jullie helemaal losgaan.’ Meneer Floyd stak zijn handen uit om het enthousiasme dat zogenaamd van ons afstraalde de kop in te drukken. ‘Bij Engelse literatuur bestuderen jullie het werk van dichters die zich hebben afgezonderd van de maatschappij. Als ik me niet vergis is het onderwerp van deze week Sylvia Plath?’

Langzaam bewoog hij zich tussen de eerste rijen tafels door naar achteren, terwijl er om hem heen een bevestigend gemompel opsteeg. Hij liep verder naar de volgende rij, om bij Evies tafel stil te blijven staan. Hij leunde naar voren en tikte met zijn aanwijsstok op de paperback die boven op haar schrift lag.

‘Juffrouw Cunningham, beschrijf in één woord de emotionele toestand van de dichter in kwestie.’

‘Wanhopig,’ antwoordde ze met haar heldere, zachte stem.

‘En, meneer Mitman, mocht je wakker zijn daarachter, nog een bijvoeglijk naamwoord, alsjeblieft?’ Ogen die vol bewondering op Evie waren gericht, vonden met tegenzin hun weg naar mij, terwijl ik mijn eigen blik op het glanzende fineerblad van mijn tafel richtte.

‘Onbegrepen.’ Ik verschoof op mijn stoel, maar zag toen dat meneer Floyd knikte.

‘Het is duidelijk dat mevrouw Plath voor een andere mindset koos. Ze was manisch-depressief, isoleerde zichzelf van de wereld en was suïcidaal. Ze heeft meerdere keren geprobeerd een einde te maken aan haar leven, dat ze als waardeloos beschouwde.’

Een diepe stilte viel in het klaslokaal terwijl we luisterden. Het was één ding om poëzie te bestuderen, maar totaal iets anders om ook daadwerkelijk in de geest van de dichter te

duiken, en op een bepaalde manier wist meneer Floyd ons elke keer weer te boeien.

‘Paste ze zich aan aan de maatschappij?’ vervolgde hij. ‘Nee. Ze deed mee volgens haar eigen regels. Dreef de maatschappij de spot met haar vanwege een geestesziekte die ze niet begrepen? Nee. Zelfs nu nog proberen we haar te ontleden, haar pijn te begrijpen, zodat wij, als maatschappij, haar kunnen omarmen en schoonheid kunnen vinden in haar woorden. Dit is kritisch denken, dames en heren. Bestuderen we het voor de hand liggende, of graven we dieper? Durven we een stukje van haar in onszelf terug te zien?’

Een zwijgende wolk van gedachten bleef boven ons hangen. Dit was waar meneer Floyd goed in was: hij zette ons aan het denken, trok allerlei mogelijkheden tevoorschijn als een dikke, kleverige zalf. Al waren er natuurlijk altijd een paar immuun voor de discussies die regelmatig plaatsvonden. Tara Reynolds, bijvoorbeeld, vond haar vingernagels heel wat interessanter dan de gekwelde ziel van een schrijver.

‘Kun je een gedicht noemen dat geschreven is door mevrouw Plath, meneer Mitman?’

Met een ruk werd ik teruggetrokken naar het heden. Ik had thuis meerdere gedichtenbundels van Sylvia Plath liggen. Haar wanhoop had me een paar jaar geleden op een vreemde manier gerust weten te stellen. ‘Lady Lazarus’, ‘The Colossus’ en ‘Cut’ waren me net zo vertrouwd als mijn eigen ademhaling, maar in plaats van direct antwoord te geven, draaide ik mijn potlood om en begon met de gum over het tafelblad te wrijven, gegrepen door een plotselinge drang om iets lelijks toe te voegen aan het smetteloze oppervlak.

Meneer Floyd wachtte op mijn antwoord terwijl mijn gedachten naar de stapel gehavende paperbacks onder mijn bed dwaalden; en dan met name naar het boek dat pas echt

vol ezelsoren en kreukels zat, met een van de pagina's omgeslagen in een permanente vouw.

"April 18," galmde mijn stem.

De lucht voelde stil. Alsof ze aan een draadje zaten, draaiden alle hoofden zich naar voren, wachtend tot onze leraar zou reageren. Alleen ik leek op te merken dat meneer Floyd zijn woorden inslikte, dat hij me meelevend aankeek van achter zijn ronde, metalen brilletje. Hij schraapte zijn keel. Ik zag hoe hij even onopvallend naar me knikte, waarna hij met piepende wielmpjes de overheadprojector naar de voorkant van het lokaal rolde. De lichten boven ons gingen uit en een verlichte dia kwam onscherp in beeld. Om me heen werden schriften opengeslagen.

Zelfs in het donker was het moeilijk om haar te negeren.

Evie.

Ik wist dat ze probeerde te begrijpen wat er zojuist was gebeurd, kon voelen hoe het aan haar knaagde. Ik richtte mijn blik op mijn potlood, maar keek toen weer op. Deels wenste ik dat ik het niet had gedaan. Ze zat niet langer omgedraaid in haar stoel, maar keek naar voren, terwijl ze driftig meeschreef in haar schrift. Tara fluisterde iets, waarop Evie haar hoofd schudde. Ik staarde naar haar achterhoofd. Ze was een van die meisjes – het soort dat onder je huid kroop. Op een goede manier. Maar dat hield ik voor me aangezien Evie, voor zover ik wist, onbereikbaar was.

Meneer Floyd begon weer te praten en richtte onze aandacht op de opsomming op de dia, en zomaar ineens leek het alsof er niets was gebeurd.

'Ons project is er een van overeenkomsten,' legde hij uit. 'Jullie worden opgedeeld in groepjes waarbij het hoofddoel is om je te concentreren op alles wat jullie gemeen hebben, in plaats van op mogelijke verschillen. Laten we even makkelijk beginnen. Tara en Evie zijn allebei meisjes en zitten allebei

op de voorste rij. Dat hebben ze met elkaar gemeen, nietwaar?’

Meneer Floyd knikte, in de hoop de meisjes een reactie te ontlokken.

‘Ik wil dat jullie dieper graven. Ga op zoek naar meningen, houdingen, gewoontes zelfs; in tegenstelling tot dat wat aan de oppervlakte ligt. Het gaat erom de ander te zien als een uniek individu, en ook een individu dat veel op jezelf lijkt. Er wordt van jullie verwacht dat jullie tijd zullen doorbrengen met jullie projectpartners. Leer ze kennen, dan zul je jezelf ook beter begrijpen.’

Meneer Floyd begon namen af te lezen van zijn lijst. Elk groepje bestond uit vier personen, met uitzondering van het laatste; een groepje van drie. Ik rolde met mijn ogen toen hij Evie en Tara in één adem noemde, maar stikte zowat toen hij de laatste naam oplas. Die van mij.

Toen de bel ging galmde het kabaal van stemmen en piepende stoelen door de ruimte, maar meneer Floyd verhief zijn stem en ging verder met zijn instructies. ‘Professor Coleman zal jullie daarnaast nog een onderzoeksopdracht geven over Sylvia Plath. Volgende week zal hij er zijn om jullie dit dubbele vak te geven en zullen jullie met dezelfde studiepartners verder werken aan beide opdrachten.’

Zodra het lokaal wat verder was leeggestroomd, blies ik de laatste schaafsels gum van mijn tafel, pakte mijn boeken en kwam overeind.

‘Chase, het was niet mijn bedoeling om je onder druk te zetten.’

Ik knikte en zag hoe het medeleven op het gezicht van meneer Floyd veranderde in een soort stille opluchting die ik hem niet kwalijk kon nemen. Ik was een van zijn beste leerlingen. Tuurlijk, ik was stil. Ik zag eruit als die knul die de helft van de tijd achter in het klaslokaal uit zijn neus zat te

vreten. Er waren maar weinig mensen die dat begrepen. Ze zagen wat ze wilden zien, maar meneer Floyd was een van de weinige uitzonderingen. Hij begreep wat 18 april voor me betekende, hoe die datum voor de rest van mijn leven als een zwarte wolk boven me zou hangen.

Ik klemde mijn boeken onder mijn arm. Diep vanbinnen wist ik dat deze opdracht een soort beproeving voor me zou zijn. Hoeveel zou ik bereid zijn te onthullen over mezelf, over mijn verleden, over mijn geheimen? Ik zou het voor de hand liggende voor me moeten houden, want op dit moment was er geen sprake van dat ik iemand te diep zou laten graven. En zeker Evie niet.

TWEE

EVIE

Zoals gebruikelijk had Tara haast toen we de top van het trappenhuis naderden. Aan mijn rechterkant werd ik gevolgd door de blikken van Whitley Preps voormalige schoolhoofden terwijl ik langs hun enorme portretten naar beneden liep tot aan de glanzende zwart-witte marmeren vloer. De grote hal voor me kwam uit op drie overwelfde gangen. Met een ongeduldige blik op haar gezicht bleef Tara bij een van die gangen op me wachten. Ik kon voelen dat ze in een slecht humeur was, maar toch nam ik mijn tijd. Ik was diep in gedachten verzonken geweest, waardoor ik maar weinig tijd had om een masker op te zetten waar ze niet doorheen kon kijken.

Chase Mitmans voorkeur om achter in het klaslokaal te gaan zitten, was het perfecte excuus om me om te draaien en de achterwand te bestuderen. Maar er was iets wat zelfs de ongrijpbare Chase niet kon verbergen. Hij kon niet verbergen hoe zijn ogen oplichtten wanneer zijn blik de mijne kruiste. Ze leefden op, verdiepten zich, deden mijn knieën knikken.

En ik was er vrij zeker van dat hij dat ook wist.

‘Dit gaat Shane niet leuk vinden,’ snauwde Tara.

Zodra ze Shanes naam noemde, was het moment verpest. Ik was terug in de realiteit en voelde hoe mijn gezicht bleek werd. ‘Hij heeft nu debatteren. En daarbij, het is een opdracht voor school. We zullen wel moeten.’

Ze mompelde iets onverstaanbaars. Chase was niet het soort jongen met wie Shane en zijn groepje vrienden optrokken, een groepje waar Tara ook bij hoorde, en ik automatisch ook, omdat ik Shanes vriendin was. En aangezien Shanes oom de directeur was, draaide zo’n beetje de hele wereld hier op Whitley om hem.

Wat dus een nog veel groter probleem opleverde. Eentje waar ik niets aan kon doen: mijn kleine crush op de *bad boy* achter in het maatschappijleerlokaal.

Ik slaakte een diepe zucht terwijl mijn voeten over het marmer bewogen. Om dit te laten werken, moest ik Tara zien om te kopen. Ik beet op mijn tong en zette mijn overtuigendste stem op. ‘Nou, laten we dan maar eens proberen te bewijzen dat meneer Chagrijn sociaal kan communiceren. Dat levert ons gegarandeerd een tien op.’

Tara keek me aan met haar gebruikelijke je-bent-een-sukkelblik. Ze hield haar ogen net zo lang op me gericht tot ik zou toegeven, en diep vanbinnen wist ik best dat ik niets voor haar kon verbergen. Ik vreesde dat ze wel doorhad dat ik vaker over mijn schouder zat te kijken dan de rest van de klas, en het enige wat er verder nog achter me te zien was, was een halfgevuuld prikbord.

Een samenzweerderige grijns verscheen op Tara’s gezicht en voor ik het wist, greep ze mijn elleboog vast en sleurde ze me mee door de hal, de gang in die naar de natuurkunde-vleugel en een lange rij witte kluisjes liep.

‘Nee.’ Met een ruk bleef ik staan en ik trok mijn elleboog

terug, wrijvend over de plek waar ze me net nog zo stevig had vastgehouden.

‘Ja.’ Tara liep op me af en hief haar kin. ‘Je wilt toch een tien, Evie?’

Ze zei het alsof dat het enige was waar dit om draaide. Gewoon een cijfer. Niets meer en niets minder. Ik gluurde de gang in. Die was zo goed als leeg, met uitzondering van één persoon, iemand die daar expres was blijven hangen, afgezonderd van de rest. En het effect dat dat op me had, was als twee polen van een magneet die naar elkaar toetrokken werden.

Tara keek om zich heen. ‘Dit is per slot van rekening een schoolopdracht. Je móét dit gewoon doen.’

‘Alsof jouw naam niet ook op die lijst stond.’

‘Doe nou maar niet alsof dit project niets voor je betekent, Eves. We weten allebei dat het om meer gaat dan alleen dat cijfer.’

Ik stapte bij Tara weg en liep verder de gang in. Mijn hart bonkte in mijn keel, maar ik gooide mijn haar over mijn schouder en marcheerde recht op Chase Mitman af, alsof het de normaalste zaak van de wereld was. Eenmaal bij hem aangekomen, begon ik aan het slotje van het kluisje naast hem te wriemelen.

‘Ben je verdwaald?’ vroeg hij.

Ik staarde naar het kluisje voor me, plotseling vergeten waarom ik ook alweer naar hem toe was gegaan. Ik had nog nooit zo dicht bij Chase gestaan, laat staan dat ik ook maar één lettergreep met hem had gewisseld.

Ik voelde me zweterig. Even had ik de neiging om gewoon terug naar Tara te lopen. Maar toen herinnerde ik me dat dat geen optie was. Tara had me uitgedaagd om met hem te gaan praten, en mijn angst veranderde in vastberadenheid.

‘Ik dacht dat we misschien alvast konden beginnen aan dat project.’

Zijn blik dwaalde over mijn schouder en ik wist dat hij de aanstichtster van dit alles had gespot, mijn handlangster, die ongetwijfeld ergens in de verte stond te grijnzen. ‘Ja, nu we het daar toch over hebben...’ Zonder ook maar een blik op me te werpen, draaide hij zich weer om naar zijn kluisje. ‘Ik werk beter in mijn eentje.’

Tara’s aanwezigheid brandde in mijn rug en voor ik mezelf kon tegenhouden, glipten de woorden mijn mond uit. ‘We moeten er samen aan werken. Daar valt niets aan te veranderen.’ Ik concentreerde me op het slotje tussen mijn vingers, waarna ik mijn ogen sloot en slikte. Het was niet mijn schuld dat ik hem hier stond lastig te vallen over die opdracht. En het was niet alsof hij naar mij toe zou komen. Maar wat me wel dwarszat, was het feit dat ik hiervan genoot – het idee om met hem in een groepje te zitten, om bij hem in de buurt te zijn. Hij rook lekker. Zijn gesteven, witte overhemd kreukte toen hij in zijn kluisje reikte. Ik merkte dat ik een stukje dichterbij hem toe leunde, in de wetenschap dat dit ongetwijfeld koren op Tara’s molen was. Dat was precies de motivatie die ik nodig had. ‘Dus... kom bij me zitten in de pauze.’ Hoopvol keek ik naar hem.

Er viel een stilte toen hij zijn bruine lunchzak van het bovenste plankje pakte. ‘Ik dacht het niet.’

En toen gebeurde het ondenkbare. Ik reikte naar het slotje waar ik mee had zitten spelen, alleen pakte ik per ongeluk het zijne, en Chase’ hand zat er nog steeds aan vast.

Met een ruk trok ik mijn hand weg, terwijl het rood in mijn gezicht een ondraaglijke temperatuur aannam. Snel haastte ik me terug naar Tara, die ongetwijfeld stond te popelen me te confronteren met uitspraken zoals “ik zei het

toch” en “wat ben je toch ook een sukkel”. Maar in plaats daarvan keek ze over mijn schouder en rolde met haar ogen.

Toen werd de stilte doorbroken door het geritsel van een lunchzak. ‘Ik denk dat het toch niet zo’n slecht idee is om alvast met dat project te beginnen.’

Mijn hart sprong op en zakte me tegelijkertijd in de schoenen. Het sprong op omdat hij ja had gezegd.

Het zakte me in de schoenen om meer redenen dan ik kon bedenken.

DRIE

CHASE

Op twee stappen afstand liep ik door de gang achter ze aan naar de grote hal, waar de geur van broodjes en gebakken kip mijn neus binnendrong. Ik had meer aandacht voor de zak in mijn hand dan voor de twee meisjes die voor me liepen. Het in aluminiumfolie gewikkelde kaneelbrood waar ik al de hele ochtend naar smachtte bungelde heen en weer op het ritme van mijn passen, samen met al het andere waar tante Claudie me vandaag weer mee had willen verrassen. Nu ik de overvolle kantine binnenliep, had ik ineens niet meer zo veel trek.

Tara duwde de dubbele deuren wijd open en kuierde – hooghartig als altijd – naar binnen. Als ze een spectaculaire entree had verwacht, dan kreeg ze die niet. Maar Evie... Zij was een ander verhaal.

Er leek altijd een soort stilte te vallen wanneer zij binnenkwam. Niet een échte stilte, waarbij je de krekels kon horen tsjirpen, maar het werd in elk geval zo stil dat je meteen doorhad dat er zojuist iets wondermoois naar binnen was komen wandelen. Maar vandaag was anders. Zoals gewoonlijk leek het geroezemoes in de ruimte te verstommen,

maar het gekke was dat het niet Evie was in wie ze geïnteresseerd waren. Ze waren geïnteresseerd in mij.

Evie volgde Tara naar het buffet, maar draaide zich toen om. ‘Ook een dienblad?’

Een beetje sullig stak ik mijn lunchzak in de lucht en zwaaide hem heen en weer.

‘Zelf weten.’ Ze haalde haar schouders op.

Ik had nog nooit mijn lunch gekocht, maar toch stond ik hier in de kantine met de populairste meisjes van de school. De zak in mijn hand was als een baken, een lichtsignaal, dat naar iedereen die aan de tafeltjes zat schreeuwde dat ik hier niet thuis hoorde.

‘Ze bijten heus niet, dus doe nou maar niet alsof je onderdeel van de maaltijd bent,’ flapte Tara eruit.

Maar ik wist wel beter. Ze beten wél. Jongeren waren wreed. Ik pakte een dienblad en zette mijn bruine lunchzak erbovenop. Het kaneelbrood zou moeten wachten. Ik kon het niet laten om over mijn schouder naar het uiterste eind van de kantine te kijken. Dat was waar ik normaal gesproken at. In mijn eentje. Ver verwijderd van alle drama.

Ook al wilde ik het niet toegeven, ik begon spijt te krijgen van mijn idee om ja te zeggen tegen Evie.

‘Deze kant op,’ gebaarde Evie met zwaaiende hand.

We volgden haar naar een tafel waar Max Decatur en Sienna Warren, allebei goede vrienden van Shane, al zaten, en ik zag hoe hun ogen groot werden toen ze beseften dat ik bij hen kwam zitten in plaats van voorbij te lopen. Ik kromp ineem toen Sienna haar neus optrok. Ze keek vragend naar Max, maar die hield zijn mond.

Tara schraapte haar keel. ‘Dit is Chase. Jullie kennen Chase wel, toch?’

Er verscheen een flauwe glimlach op Sienna’s gezicht toen Max me over de tafel heen wat onwillig zijn gesloten

vuist aanbood. Ik tikte de mijne ertegenaan. Tara prikte met haar vork in het eten op haar bord, alsof er op de een of andere manier een stukje aan de kok was ontsnapt en nog leefde. ‘Kijk, één grote, blije familie,’ mompelde ze, waarna ze haar stoel een stukje bij me wegschoof.

‘Je lijkt het werk van Sylvia Plath al te kennen.’ Evie negeerde de anderen en draaide zich naar me om.

Ik staarde naar mijn dienblad, schoof met mijn eten tot het allemaal op een grote hoop midden op mijn bord lag en knikte. Ik kon mezelf wel slaan – omdat ik bij haar was gaan zitten, omdat ik ingestemd had om met haar over het project te praten, en vooral omdat ik, nu we hier eindelijk zaten, geen woord uit mijn mond kon krijgen.

Dankzij Evie had ik mijn tong verloren. Het was één ding om van achter in het klaslokaal naar haar te kijken, misschien zelfs een beetje te kwijlen, maar naast haar zitten was gewoon te veel voor me. Mijn tafeltje achter in de eetzaal riep naar me. Het kostte me al mijn vastberadenheid om niet mijn dienblad op te pakken en naar mijn vaste plek te lopen, in mijn eentje.

Ik voelde hoe Max vanaf de andere kant van de tafel naar me zat te staren.

‘Wat?’ Snel draaide ik me om naar Evie. Haar gezicht was rood van schaamte.

Lekker bezig, sukkel.

‘Ik zei dat dit toch niet zo pijnlijk is als ik had gedacht.’ Haar stem werd zachter toen ze over haar schouder gluurde. ‘Je zit daar altijd in je eentje te eten.’

De gedachte aan tante Claudies onaangeroerde kaneelbrood irriteerde me, maar ik stoorde me nog meer aan Tara Reynolds. Alsof ik een of andere besmettelijke ziekte had, schoof ze steeds verder naar het uiterste einde van de tafel toe, waarbij ze met elk schrapen van haar stoelpoten dolken

van ergernis op me afvuurde. Het maakte niet uit hoe zacht we praatten, steeds meer hoofden draaiden onze kant op. Ik stond in het middelpunt van de belangstelling en dat irriteerde me.

Evie rechtte haar rug, stak haar kin in de lucht en begon te praten over de opdracht voor Engelse literatuur; over een plan om het op te zetten, wat de grote lijnen zouden worden, wie wat zou schrijven. Ik stond gemiddeld een tien voor dat vak en stond op het punt om haar te vertellen dat mijn essay al helemaal af was – weken geleden al uitgedacht en inmiddels uitgetypt, ingebonden en in een plastic mapje gestoken, klaar om ingeleverd te worden – toen iets me tegenhield. Het was de manier waarop ze over haar woorden struikelde en moeite deed me te overtuigen. Ondanks het feit dat deze opdracht was opgegeven door meneer Floyd, had Evie de macht om van groepje te wisselen. Een van de vele voordelen die je had wanneer je Shanes vriendinnetje was. Maar toch zat ze hier nu met me te praten en strategieën te bedenken. Alsof ze het wilde.

Wat haar reden ook was, wat haar plotselinge interesse in mij ook had aangewakkerd, ik kon het niet over mijn hart verkrijgen om me als eerste terug te trekken. Dat wilde ik niet. Dus stemde ik in met alles wat ze zei, waarna er een glimlach op haar gezicht verscheen.

Fluisterende stemmen zweefden door de ruimte. Het feit dat iedereen naar me zat te kijken, leek mijn gehoor te versterken en ik ving gesprekken op die aan de nabijgelegen tafels werden gevoerd; sommige negatief, andere vooral geïntrigeerd doordat er eindelijk weer eens wat anders was om naar te kijken tijdens het eten. Als een soort dinnershow, maar dan anders. Ik maakte oogcontact met een paar jongeren bij ons in de buurt en keek toen weg. Terwijl sommigen hun nieuwsgierigheid niet konden verhullen,

leken anderen er gewoonweg op tegen te zijn dat ik bij Evie en haar vrienden zat.

Evie verstijfde naast me en ik volgde haar blik naar de andere kant van de kantine. Debatteren was duidelijk vroeg afgelopen, want Shane en zijn vrienden beenden op ons af. Er was geen tijd om te vragen wat ze van plan was hem te vertellen. Allerlei smoesjes borrelden in me op. Waarom was ik hier eigenlijk? Zelfs ik had geen idee.

‘Je hebt geen plek voor me vrijgehouden.’ Shane kwam achter Evie staan en legde zijn handen op haar schouders.

Alle ogen waren op ons gericht, maar het enige wat ik voelde was zijn blik die zich in de mijne boorde, alsof ik zijn tafel had besmet door hier te gaan zitten. Ik wist honderd procent zeker dat ik morgen ergens anders zou gaan zitten – bij voorkeur op een andere school. Mijn stoelpoten schraapten over de vloer terwijl ik op wilde staan om hem mijn stoel aan te bieden. Als ik Shane nu wat respect toonde, zou ik er misschien nog mee weg kunnen komen. En daarbij had ik het voorlopig wel weer even gehad met al het gestaar.

Ik kwam overeind, maar Shane stak zijn hand uit en drukte me zachtjes terug op mijn stoel, alsof hij liever geen scène wilde trappen. Hij pakte een stoel bij een andere tafel vandaan en kwam tussen mij en Evie in zitten. De anderen die samen met Shane waren teruggekeerd van debatteren – Alex Fitzgerald, Jake Shellinger en nog twee jongens van wie ik me de naam niet kon herinneren – kwamen nieuwsgierig bij ons staan.

‘En jij zit hier omdat?’

‘Ik heb gevraagd of hij bij ons wilde komen zitten,’ onderbrak Evie Shane. ‘We werken aan een project voor Engelse literatuur.’

Als het zo eenvoudig was, waarom leek Evie dan zo nerveus? Ik zag hoe ze haar blik afwendde en aan haar nagels

begon te pulken. Was er nog een andere reden geweest dat ze me had uitgenodigd om bij haar te komen zitten? Ik voelde hoe mijn hart begon te bonzen in mijn borstkas, maar schoof het idee toen snel aan de kant. Hoe graag ik het ook wilde, dit was niet het moment om Evies gevoelens te analyseren, of de bizarre manier waarop ik daarbij betrokken was.

Shane sloeg me zogenaamd vriendelijk op mijn rug. ‘Een vriend van Evie is een vriend van mij.’ Ondanks alle glans en charme was zijn werkelijke boodschap glashelder: *Evies zaken zijn mijn zaken. Als je haar ook maar met een vinger aanraakt, breek ik allebei je benen.*

Shane gaf me nog een ongemakkelijke tik op mijn rug, die me ineens deed krimpen. ‘Chase en ik kennen elkaar al heel lang, of niet?’ Zijn ogen boorden zich in de mijne.

Evie keek me aan terwijl Shane begon te grijnzen, me uitdaagde, probeerde in te schatten of ik tegen hem in zou gaan.

‘Ja, ook leuk om jou weer te zien,’ loog ik terwijl ik over-eind kwam, het dienblad in mijn handen geklemd. Er was geen sprake van dat ik hier nog langer zou blijven zitten en zou doen alsof ik zijn hielen likte. Zeggen dat het leuk was om hem te zien was eigenlijk al een stap te ver.

‘Ja, jou ook,’ antwoordde hij kortaf.

Evie glimlachte naar me, maar haar ogen schoten ongemakkelijk tussen ons heen en weer. Zonder nog op of om te kijken haastte ik me door de claustrofobische ruimte naar de deuren, waarbij ik onderweg naar buiten mijn lunchzak in de prullenbak smeed.